

Salmer

726 Gak ud, min sjæl, betragt med flid

294 Talsmand, som på jorderige

DDS 410 Som tørstige hjort monne skrige

DDS 377 Lyksaligt det folk

Nadver: DDS 15 Op al den ting

DDS 52 Du, Herre Krist

De ord, som jeg i dag vil lægge dig, Synne Garff, på sinde er fra Det gamle Testamente salme 13 i Salmernes Bog

Hvor længe vil du glemme mig, Herre? Hvor længe vil du skjule dit ansigt for mig? Hvor længe skal jeg være bekymret i sindet og dagligt have sorg i mit hjerte? Hvor længe skal min fjende triumfere over mig? Se mig, svar mig, Herre min Gud! Giv mine øjne lys, så jeg ikke sover ind i døden, og min fjende siger: 'jeg har fået magt over ham', og mine uvenner jubler, fordi jeg vakler.

Men jeg stoler på din trofasthed, mit hjerte skal juble over din frelse. Jeg vil synge for Herren, for han har handlet vel imod mig.

Amen

I forbindelse med bispeeksamenen understregede du, Synne Garff, betydningen af bibelsk sjælesorg, hvordan de bibelske fortællinger er både til trøst og opbyggelse af os.

Du er stødt på denne brug af de bibelske tekster i dit arbejde i Bibelselskabet rundt om i verdens brændpunkter, og du har her set, hvordan et sjælsorgsprogram, som gør en sådan brug af Bibelen, kan virke helende for mennesker.

Klagesalmer, som denne individuelle klagesalme, vi lige har hørt, spiller i den forbindelse en væsentlig rolle.

Psykologi og psykiatri kan meget og er til stor hjælp for mange, men det er behandlingstilbud, som kun sjældent medtænker troen og dens betydning for et menneskes liv.

Jeg tror, du har ret i at fremhæve det helende aspekt ved netop tilegnelsen af de bibelske tekster.

Uagtet, hvor vi lever i verden og under hvilke forhold, vi end lever, så har vi alle god brug for at blive mindet om, at de bibelske tekster og fortællinger ikke er en kulturel dødvægt, men de kan netop være med - ja er med til at forme vores livs-syn og hjælper os til at leve vores skrøbelige liv.

De bibelske tekster fortæller både realistisk om mennesket som skabt i Guds billede og samtidigt som en synder. Mennesket er her aldrig overladt kun til sig selv, men er knyttet og bundet til Vorherre. Vi hører her, hvordan vi som Guds elskede børn er fordret at elske vores næste, og at vi samtidigt skal leve i håbet om vores synders forladelse. De bibelske fortællinger kaster således lys over verdens mørke og vores livs korte dage. De bærer håbet frem.

Lovsang og klage

Noget, som slår mig, ved den salme, vi lige har hørt fra Salmernes bog salme 13, er, hvordan klagen og lovsangen til Gud her er forbundne.

Man kan naturligvis læse salme 13 som et fremadskridende fortællende forløb, hvor salmisten går fra at klage til at tro. Salmisten har måske oplevet, at hans klage er blevet hørt, hans fjender er slået ned, ulykken ophørt, eller han er blevet helbredt for en sygdom.

En sådan tolkning af salmen er nærliggende, men den forekommer mig alligevel temmelig mangelfuld, idet den synes at se bort fra det forhold, at den, der klager, har som forudsætning, at der er en at klage til. Klagen har rod i en tillid, i en grundlæggende tillid til Gud, at han lægger øre til og hører klagen. Eller i klagen, at Gud i altfald burde gøre det, høre og se.

Lad os se lidt nærmere på salme 13. Salmisten klager i denne salme til Gud over at være glemt. Gud synes væk og skjult. Uden Gud er salmistens hjerte sorgfuldt, mennesket overladt til sine fjender og uvenner. Vejen er ensrettet. Salmisten er prisgivet døden med dens mørke. Salmisten beder derfor Gud om lys.

Det gør salmisten, fordi han har tillid til Gud, at Gud ikke lader ham tale for døde øre. 'Jeg stoler på din trofasthed, Gud. Du er min frelser', tænker salmisten. Således ligger der bag klagen en sang til Guds pris. Salmisten tør håbe på både at se Gud, og at Gud svarer ham.

Salmistens indledende trefoldige spørgsmål, som alle begynder med ordene "hvor længe" ("Hvor længe vil du glemme mig, Herre?" ...) har som forudsætning, at Gud kan gøre en ende på den mørke nat og hjertets sorg.

Salmistens klage råbes ud i natten under den klare forudsætning og det klare håb, at Gud handler vel, at han hører, ser, bønhører og en dag griber ind og frelser.

Herre min Gud

Uden Gud havde vi intet sted at rette vores klage og vor sang. Uden ham ville vi, hvis vi fortsat taler gammeltestamentligt, kun evne at mime de stumme afguder.

Men gør det så nogen forskel at vi har en at klage til? Verden bliver ikke nødvendigvis bedre af vores bønner. Flygtningelejrene rundt om i verden, de globale udfordringer bliver ikke nødvendigvis færre og mindre af alle vores egne ord, hvad enten det er lovsang eller klage.

Når vi taler om troen skal vi imidlertid være os for at måle, hvad nytte den er til, men evangeliet er et glædeligt budskab ind i verden, og de bibelske tekster er en hjælp til os til at leve vores liv.

De giver sprog, ord og fortællinger til vores smerte, men de bringer os samtidigt håb og glæde. De minder os om det håb, som er født af Gud. Det, at han har ladet sin søn blive menneske, død og opstå, og det, at han fortsat lader sin gode Helligånd mærke os i livet.

De bibelske ord og fortællinger understøtter os i håbet og hjælper os til at tage ordet Gud i munden, kalde Gud ved navn.

Og selv om vi hverken ejer Gud eller kan få greb om ham, så kan vi nu frit og frejdigt bringe alle vores sorger og glæder frem for ham. Og vi kan i tillid til ham, i tillid til hans kærlighed og nåde (og velvidende, at vi i ham er alt givet og alt fordret) frit gå ud og leve vores liv med hinanden.

✠

Din opgave Synne er nu som præst at forkynde dette glædelige budskab i Ballum, Skast, Randerup og Hjerpsted pastorat, hvor du nu er kaldet til at være ulønnet hjælpepræst, og du har så samtidigt mulighed for som international chef i bibelselskabet at stå for gudstjenesten, hvor du end kommer hen i verden.

Du kender sognene, hvor du nu skal prædike, ganske vist kun nogle få gange om året. I har som familie kærlighed til denne egn og føler jer hjemme. Det er et godt udgangspunkt for både dig og den menighed, som har kaldet dig.

Synne Garff, gå til opgaven i tillid til Gud.

I Jesu navn. Amen.